

lem Gesandtskaberne end den, der nu finder Sted. Denne Anmærkning benyttes sædvanlig ikke og har altsaa ikke nogen videre Betydning for den ærede Minister. Man har imidlertid ment, det var rigtigt at lade den gaa ud for næste Finansaar. — Forslaget under Nr. 39 har en mere nærgaaende Karakter. Der bevilges den høitærede Minister paa Konto D. 1: Til Uviser og Bøger samt Pressen, 10,000 Kr. Deraf benyttes imidlertid omtrent Halvdelen til Pressen. Flertallet tror ikke, at der for Tiden udrettes Noget i og for sig for Landet ved Anvendelsen af dette Belsøb, og man finder det derfor hensigtsmæssigt at foreslaa det strøget. — Noget mindre Betydning har det for Ministeren at se Konto D. 2: Udstyring, Reiser og overordentlige Missioner, nedsat fra 20,000 til 10,000 Kr., idet det vil fremgaa af Statsregnskabet, at der af og til bespares omtrent det samme Belsøb eller maaste endog undertiden noget Mere. Da der imidlertid ikke er Anledning til at bevilge større Midler, end der nogenlunde kan have Brug for til det rent Nødvendige, har man fremsat dette Forslag. — Jeg skal til disse korte Bemærkninger om de 5 Undringsforslag sige, at det jo vil erindres, at man ved Finanslovens 1ste Behandling fremdrog det Spørgsmaal, hvorvidt et Ministerium, der stod i det Forhold som vort Ministerium til det Lands Befolkning, som det ogsaa ud ad til skal repræsentere, kunde siges at stille Landet paa en heldig Maade ved sin Repræsentation. Paa samme Tid blev der fremsat Betragtninger over, hvorledes det overhoved var muligt for et Ministerium at bringe sine Repræsentanter i Udlandet til Forstaelse af, efter hvilke konstitutionelle Begreber vort lille Land styres, navnlig efterat man ved en Appel til Bælgerne var naaet at komme i afgjort Mindretal i Landet, saa at man har kun en lille Kreds af Samfundet at holde sig til, medens den større Del af Befolkningen staar i Opposition til Ministeriet i det Hele taget, et Forhold, der neppe eksisterer for noget andet civiliseret Samfund i Verden. Det var interessant at faae at vide, om den ærede Udenrigsminister nogetsiebs i Verden har en Kollega, der sidder i et Ministerium, der er politisk saaledes stillet til det Lands Befolkning, som det vedblivende ønsker at regjere, som det nuværende Ministerium her i Landet. Det skal da vistnok være i en af de Vildeste Stater i Afrika eller i et eller andet Kongerige paa en af Verne i det indiske Hav. Paa anden Maade vilde jeg ikke kunne forklare mig det. Naar et saadant Forhold er indlysende ikke blot her, men for Enhver, der overhoved bryder sig om vore konstitutionelle Forhold, kunde det dog tænkes, at Ministeriet som Følge deraf i sit Forhold til Udlandet maatte staa som en meget svag Regjering, hvis Røst — for saa vidt den overhoved kunde have nogen Betydning efter vort Lands Eidenhed og Forhold, — ingen videre Be-

tydning vilde have. Den Gang svarede den ærede Udenrigsminister ikke et Ord paa disse Udtalelser. — Conseilspræsidenten sagde et Par Sætninger, som jeg ikke erindrer nøie, men de gik ud paa, at han selvfølgelig ikke havde den samme Betragtning af Flertallet af Folket som den, der fremsatte disse Udtalelser, som jeg eller de, der udtalte sig i samme Retning som jeg. Det, at Conseilspræsidenten i den Henseende har aparte Anskuelser fra Andre, beviser ikke, at Regjeringen er stiftet til det Hverv under nogensomhelst Tid, og da navnlig under saa usædvanlige Tidsforhold som disse, at bestyre et lille Land i dets Forhold udadtil; thi er det nødvendigt for noget Land overhoved at have en Regjering, der arbejder indadtil og udadtil i fuld Samklang med Folket, saa er det nødvendigt for det lille betrængte Land, der er vort Fædreland, og er det nødvendigt til nogen Tid, at det skal være Tilfældet for Danmark, maa det vel være under de nuværende urolige Forhold, som man ikke veed, hvad kan bringe for Landet. — Naar nu Ministeriet, uagtet det maa være det klart, hvilken Fare det er for vort Lands Stilling, at Ministeriet desuagtet vil vedblive at repræsentere os udadtil, vedblivende beholder Magten for at bruge Grundloven, som den maa bruges efter Regjeringens Betragtning, turde der mulig være Anledning for Folkethinget til ogsaa lige over for dette Forhold at give sin Mening tilkørende. Det har Udvalgets Flertal troet kunde lade sig gjøre ved disse Forslag. — Jeg betragter de væsentligste af dem, navnlig Nr. 39 og ligeledes Nr. 37 og Nr. 40 saaledes, at, finder man, at det kan gaa an, at vort lille Land styres af et Ministerium, der staar med kun en lille Kreds af Samfundet omkring sig, saa skal man stemme imod Udvalgets Flertal, thi det har ikke nogen væsentlig økonomisk Interesse, om vi give en Snes Tusinde Kroner mer eller mindre ud til Udenrigsministeriet, skjøndt vi bevilge Noget til det; men deler man den Betragtning, Flertallet har gjort gjældende, og vil give det til Kjende ved Afstemningen, saa foreslaar jeg for den Sags Skyld at følge Flertallet.

Udenrigsministeren (Rosensørn-Lehn): Jeg kan ikke Andet end i høi Grad beklage den Uoverensstemmelse, der har vist sig at finde Sted mellem det, Flertallet i det ærede Udvalg har troet at kunne foreslaa Thinget at votere, og hvad jeg har anset det nødvendigt at forlange. Jeg vil gjerne indrømme, at det er ikke meget store Summer, hvorom det dreier sig; men jeg vil ogsaa paa den anden Side sige, at jeg ikke vil kunne undvære disse Summer uden meget store Ulemper og dertil endvidere føie, at det undrer mig og kom mig uventet, at man vil befræve mit Budget. Thi jeg har ikke en eneste ny Post derpaa. Hvad jeg har forlangt i Mar, stemmer aldeles overens